yenilmişler için jam session

“kent bitti”
gülten akın

bitişin mengeneleri arasında parçalanıyor kafatasım
sinir hücrelerim bulaşıyor her tarafa
lanetli sarayında uygarlık meleği
sinir uçlarımı kemiriyor
üstat *Canetti* haykırıyor:
körleşme ontolojik bir sorundur
kar altında titreyen sokak itleri
ulumalarıyla cinnet gülümsemeleriyle korkunçtur

sevgilim eline geçirdiği bir kargıyla
yüreğimden duvara mıhlıyor ben’i
bar ahalisi şaşkın
ellerime kazıdığım mutluluk yalanı
ihaneti güzelliyor
üstat *Canetti* susmak bilmiyor :
melekler idolü kus yalanlarını
kus ve iğren kendinden
tiksinti tek erdeminiz
bari utanmayı becerseydiniz

içki molasından sonra oturum yeniden başlıyor
bird kasabanın namusunu temizlemek için gelmiş
aleti beyaz bir dilberin ağzında, boşalmak üzere
en güzel doğaçlamasını yapıyor
kadının beyaz yutağından akıp giderken siyahi döl
caz...geceyle sevişiyor…blues

sayrı karanlığında çatal dilini beziyor trompet
inancına direniyor perküsyoncu
be-bop çağının ritmini yakalayamaz beyaz efendi
ve caz, dans müziği değildir...
çünkü beyazların blues’u yoktur
çünkü caz,
ontolojik bir sorundur,
çünkü blues…

“kent bitti”
inatla eritiyor ellerini *bud powel*
bildiği ya da bilmediği tüm dillerde
uyuşturucu istiyor tanrılardan
altın vuruşunu yapıp
    parmaklarını bağışlıyor beyaz tanrıçalara

“kent bitti”
erincin bilinmez sırrı çözüldü
öfkeli kara derililer
  kardeşleri için şarkılar söyledi
hüznünü boynuna dolayan bilici
son sesini ve ezgisini kurban etti
hayale dönüşen büyük elma
celladını dudaklarından öptü

“kent bitti”

öfkeli kara derililer
kardeşleri için caz yapıyor
çünkü caz,
ontolojik bir sorundur,
çünkü blues…

siyahın ve gecenin rahminde
    oturum kapanıyor

kan ve zifir
şiir ve ezgi
dört kez yankılanır
kent tükenmiştir
ve insan...
tükenmiştir
yargı kesindir…

Serdar Aydın, 2009